

МАЛКИЯТЪ СЪДИЯ

АРАБСКА ПРИКАЗКА

Имало въ Багдате единъ търговецъ на име Али-Когиа. Дошло му на умъ да иде на хаджилъкъ. Той продалъ всичко, що ималъ. Отдѣлилъ си пари за пътъ и му останали хиляда жълтици. Нѣмалъ ни жена, ни деца, ни роднини. За да му се намѣрятъ тия пари, когато се върне, той ги турилъ въ една делва, а върху тѣхъ насипалъ маслини. Захлупилъ

делвата и я отнесълъ на единъ свой приятель, търговецъ като него.

„Братко,“ — рекълъ Али-Когиа, — „отивамъ на хаджилъкъ. Нека остане тая делва съ маслини у васъ, та да си я прибера, като се върна.“ Приятельтъ му далъ ключа отъ склада си и му казалъ да сложи делвата, дето намѣри за най-сгодно. „Като се върнешъ,“ — рекълъ търговецътъ, — „ще си вземешъ делвата. Никой нѣма да я пипне.“

Тѣй се случило, че цѣли седемъ години се бавилъ Али-Когиа по чужбина. Въ Багдате го смѣтали за умрѣлъ.

Една вечеръ жената на търговеца поискала да хапне маслини, но било късно, та нѣмало отъ кжде да се купятъ. Търговецътъ си спомнилъ за делвата и отишелъ въ склада да извади малко маслини. Но тѣ се оказали развалени. Като бръкналъ по-навжтре, той намѣрилъ жълтици. Тогава затулилъ делвата, върналъ се въ стаята и казалъ на жена си, че маслинитѣ не сж вече за ядене. На другия день извадилъ жълтицитѣ и напълнилъ делвата съ прѣсни маслини.

